

FORMA MINORUM

„Újuljatok meg Lélekben !”
„...az Egyház újjáépítésére kaptak
meghívást.”

Mottó:

„Legyetek megvalósítói az ígének s ne csak hallgatói, különben önmagatokat csaljátok meg. Aki ugyanis csak hallgatja az ígét, de nem valósítja meg, hasonlít ahhoz az emberhez, aki tükörben szemléli természetes külsejét. Magára pillant ugyan, de továbbmegy, s menten elfelejti, milyen is volt. Aki azonban figyelmesen beletekint a szabadság tökéletes törvényébe, sőt el is mélyül benne, és nem feledékeny hallgatója, hanem tevékeny megvalósítója, az boldog lesz tetteiben. (Jak 1,22-25)

Meg kell köszönnöm Mindnyájatoknak a választó káptalanon megszavazott bizalmat és igyekszem „Isten segítségével” ennek a nehéz szolgálatnak megfelelni. Köszönöm és mindnyájan köszönjük Komáromi János testvérünknek eddigi áldozatos és lelkiismeretes munkáját. A Forma Minorum szerkesztésében is változás történik, – bár külső formáját megtartja – de belső tartalmát tekintve kicsit szeretnénk közelebb hozni a testvérekhez.

Fő feladatunknak tartjuk a „ferences jelleg” megtartását és a képzést, de szeretnénk bevonni a testvéreket is a szerkesztés munkájába, hiszen hozzászólásaikkal, javaslataikkal segíthetnek bennünket. Ez a lap értünk van, és a mi fejlődésünket és tájékozódásunkat kell, hogy szolgálja. Bízom benne, hogy a képzési felelős testvérek munkáját is segíteni fogja. Ehhez azonban az kell, hogy mindnyájan magunkénak érezzük ezt a képzési lapot és észrevételeiket elküldjék nekünk a következő e-mail címre: <hammerkati@gmail.com>

79.

2013. október

Hammerné Katalin:
[Újuljatok meg Lélekben!](#)

[Befejeződött](#) a hit éve...

Ferenc Pápa:
[„Lumen fidei” enciklikája](#)

[Az egyház Isten temploma](#)

Szász Zsombor OFM:
[Szent Ferenc atyánk tranzitusa](#)

[Evangélium elsőbbsége](#)

P. Étienne Richter és Joseph Ratzinger:
[Mária, Isten mosolya](#)

Celanói Tamás:
[Szűzanyánk](#) iránti áhítatról...

Tanulástétel:
[Isten Irgalmassága...](#)

Elisabeth Seeger:
[A csillagok nem csapnak zajt](#)

Nem véletlenül emeltem ki a júliusi választó káptalanunk jelszavát, mert szeretném ennek a megújulásnak a fényében indítani az októberi számunkat és folytatni kéthavonta.

Szeretnénk, ha testvéreink is közreműködnének a lap szerkesztésében, ezért nagy szeretettel várjuk észrevételeiket, írásait, tanúságtételeiket és természetesen kritikáikat is.

Köszönettel vesszük, ha a ferences asszisztens testvéreink is megtisztelnének bennünket aktuális írásaikkal, mondanivalójukkal. Tekintettel arra, hogy ez a lap „képzési lap”, minden számban helyet fog kapni a Regula, a Konstitúció és a Statútum elemzése.

A HIT éve november hónapban befejeződik, ez azonban nem mentesít bennünket az alól, hogy az Egyházunk által egységesen kidolgozott Katekizmust ne tanulmányozzuk végig. Erre lelkiismeretben is „kötelezettek” vagyunk. Ennek kidolgozását külön fogjuk továbbra is a testvérekhez eljuttatni és a közösségek „haladási” sebességétől függ, hogy mikor tudják végig tanulmányozni. A KEK (Katekizmus) ismeretét nem lehet egy év alatt elsajátítani, erre egy élet kell, hogy ne csak „tudjuk”, hanem éljük is. A KEK Jézus tanítását (evangéliumokat) és Egyházunk hitét foglalja össze. Szükségünk van ennek ismeretére és tudására, mert korunkban már igény van, hogy válaszolni tudjunk a hitünket érintő kérdésekre, és mi magunk is el tudjuk választani az ocsút a „tisztá” búzától. Tehát a HIT évének befejeztével számunkra nem szűnik meg a KEK további megismerése és alkalmazása, de ez nem ennek a lapnak lesz a feladata. Ha egységesen kész lesz az anyag, akkor a világi ferences honlapunkon majd elérhető lesz a teljes egész. Segítsen ebben mindnyájunkat továbbra is a Szentlélek:

Hammerné, Kati testvéretek

Befejeződik a HIT éve 2013. november 24-vel

„Az Eucharisztia vétele közösségi jel. Lelki egység jele, melyben az ember Krisztust kapja meg, részesül Lelkében és megújítja az Atyával való bensőséges kapcsolatot.”(*boldog II. János Pál*)

Befejeződik a HIT éve 2013. november 24-vel, amely végtelen sok kegyelemmel jár számunkra, amennyiben kihasználjuk az Egyházunk által meghirdetett kegyelmi lehetőségeket, bűcsúkat. Még mindig van idő, egészen 24-én éjfélig. Természetesen ez nem jár együtt azzal, hogy most már nem kell majd a Katekizmust „tanulnunk”, elégedetten, nyugodtan hátradőlhetünk. A keresztény ember sohasem lehet elégedett, mindig a „harcvonalban” kell küzdenünk, és minden nap meg kell harcolnunk a magunk harcát. A Katekizmus további részeit is „lelkiismeretben” kötelezeten tovább kell forgatnunk, átméltelve, hogy vérükké váljon, és tudásunkat is tovább adhassuk azoknak, akik keresők, akik bizonytalanok.

Ferenc pápa: Lumen fidei című enciklikája

2013. július 5-én mutatták be a Szentszék sajtótermében Ferenc pápa „Lumen fidei” (A hit fénye) kezdetű első enciklikáját. Az enciklika tulajdonképpen még XVI. Benedek pápa munkája volt, amelyhez Ferenc pápa - szerény megjegyzése szerint - csupán „előszót” írt. Benedek pápa a szeretetről szóló első (Deus caritas), és a reményről szóló második (Spe salvi) enciklikájának befejezése a Lumen fidei, amely a hit évének méltó lezárása, s tartalmazza a hitről is kifejtett gondolatait. Ferenc pápa természetesen magáévá tette teológus elődje gondolatait, ezzel is jelezve a folytonosságot XVI. Benedek és Ferenc pápa programja között.

A Lumen fidei kezdetű enciklika négy részre oszlik, egy bevezetéssel és egy végkövetkeztetéssel. Maga Ferenc pápa megmagyarázza, hogy XVI. Benedek a szeretetről és a reményről szóló enciklikái után majdnem befejezte a harmadikat is, ezt a hitről szóló körlevelét, melyhez ő további kiegészítéseket fűzött.

Ferenc pápa és XVI. Benedek emeritus pápa

A bevezetés (1-7. pont) a dokumentum megírásának indítékait vázolja: a hit fényével megvilágítani az emberi létezést, segíteni az embereket, hogy meg tudják különböztetni a jót és a rosszat a modern korban, amikor a hinni-vel ellentétes a keresés és a hitet illúzióként élik meg. Az enciklika a hit évében jelenik meg, ötven évvel a „hitről szóló” II. Vatikáni zsinat után, hogy új távlatokat nyisson a hit megvallásának és megerősítésének. „Aki hisz, az lát”, a hit fénye Isten ajándéka, amelyet táplálni és erősíteni kell.

Az első fejezet (8-22. pont) címe „Hittünk a szeretetnek” (Jn 4,16). A dokumentum hivatkozik Ábrahám bibliai alakjára, aki meghallotta Isten „Hívását”, és kilépett elszigetelt világából, hitt az isteni ígéretnek. A hívó Isten nem idegen, hanem atya, a jóság forrása, mindenek eredete és mindent Ő tart fenn. Izrael történetében a hittel ellentétes a bálványimádás, az ember sokféle vágyakozásának engedve nem várja az ígéret beteljesedését. Ezzel ellentétben a hit ráhagyatkozás Isten irgalmasságára, aki mindig megbocsát. A hit Isten ingyenes ajándéka, amely alázatot követel és ráhagyatkozást, hogy meglássuk az Istennel és az emberekkel való találkozás fényes útját, az üdvösségtörténetet. (14. p)

Az enciklika ezután megállapodik Jézus alakjánál, aki közvetítő, megnyitja az utat a nálunk nagyobb igazság felé: Isten szeretetének megnyilatkozása, ami a hit alapja. Jézus halálának szemléletében megerősödik a hit, mert Ő kinyilatkoztatja az ember iránti rendíthetetlen szeretetét. Amennyiben pedig feltámadt, Krisztus a „megbízható tanú”, hitelre méltó, aki által Isten működik a történelemben, és meghatározza annak végső kimenetelét. De a Jézusban való hitnek döntő szempontja, hogy részesít az ő látásmódjában. A hit ugyanis nemcsak Jézusra tekint, hanem Jézus szempontjából néz, az ő szemével lát. Jézus megtestesülésének köszönhetően a hit nem választ el bennünket a valóságtól, amikor befogadjuk őt életünkbe, felfedezzük létezésünk mélyebb értelmét. A hitnek köszönhetően az ember üdvözülni, és megnyílik a Szentlélek által közvetített szeretetnek, amely őt bensőleg átalakítja. A pápai enciklika még hangsúlyozza, hogy a „hit nem magánügy”, valami privát vélemény, hanem hallásból ered, és ezért hirdetni kell.

A második fejezet (23-36. p): „Ha nem hisztek, nem értetek” (Iz 7,9). Itt kimutatja a szoros kapcsolatot a hit és az igazság között. „A hit igazság nélkül nem üdvözít, hanem szép mese marad, boldogság utáni vágyakozásunk kivetítése” - hangsúlyozza Ferenc pápa. Manapság az igazság válságát éljük meg: a mai kultúra igyekszik elfogadni a technológia igazságát, az ember a tudománnyal méri magát: „igaz, mert működik”, vagy pedig az igazság csak egyedek számára érvényes, nem szolgálja a közjót. Ma gyanakvón tekintenek a „nagy igazságra”, amely egyszerre magyarázatot ad a személyes és a társadalmi életre, mert tévesen azonosítják azt a XX. század totalitarizmusainak igazságával.

A mai világ elfelejti – a relativizmus és a fanatizmus javára – a mindenség eredetére, Istenre vonatkozó igazság keresését. Az enciklika ezután hangsúlyozza a hit és a szeretet közötti kapcsolatot, továbbá azt, hogy a hit és a hűség együtt jár.

Ezután hosszú reflexió következik a hit és az ész közötti párbeszédről. A hit nem intranzigens(hajlíthatatlan) és nem arrogáns (erőszakos). Ellenkezőleg alázatossá tesz, mások tiszteletére vezet. A hit a párbeszédet keresi különböző területeken: a tudománnyal, a vallásokkal, a nem hívőkkel, mindazokkal, akik őszinte szívvel keresik Istent. „Aki a jót gyakorolja, Istenhez közeledik” - hangoztatja Ferenc pápa. Végül kitér a teológiára, amelyet nem lehet hit nélkül művelni. A teológia részesedés abban az ismeretben, amelyet Isten önmagáról közöl, következésképpen a keresztények hitét kell szolgálnia. A Tanítóhivatal nem korlát a teológia szabadságának, hanem annak alkotó része, mert biztosítja a kapcsolatot a forrással, Krisztus Szavával.

A harmadik fejezet (37-49. p) „Azt adom át, amit kaptam” (1Kor 15,3). Ez az egész fejezet az evangelizálás fontosságára összpontosul. Fontos a kapcsolat a hit és az emlékezés között, mert Isten szeretete tart egységben minden időkből, és Jézus kortársaivá tesz bennünket. A hit közösségi aktus, „aki hisz, soha sincs egyedül”, mert az Egyház közösségében hiszünk.

A hit átadásának kiváltságos eszközei a szentségek. A pápa szól a keresztségről, az Eucharisziáról, a szentmisében elhangzó hitvallásról és a Miatyánkról, a parancsolatokról, az Egyház egységét megvalósító hit egységéről. Aki kikezdi a hitet, a szeretetegység (kommunió) igazságát csorbítja meg.

Komáromi J.:
Széttárt karú Jézus.

A negyedik fejezet (51-61. p): „Isten hazát készít nekik (Zsid 11,16). Ez az utolsó fejezet kifejti a kapcsolatot a hit és a közjó között. A hit jó mindenki számára: a közjó, nem egyedül a túlvilágra tekint, hanem segít építeni társadalmunkat, hogy így haladjunk a jövő reménység felé. Az enciklika foglalkozik a hit különböző helyzeteivel (környezeteivel): a férfi és a nő kapcsolataként értelmezett házasságon alapuló családdal, a fiatalokkal, minden társadalmi viszonytal, az emberi testvériséggel, a teremtett világ védelmével, végül a szenvedéssel és a halállal. A keresztény tudja, hogy a szenvedést nem lehet kiküszöbölni, de értelmet adhatunk neki: Istenre hagyatkozunk, aki sohasem hagy el bennünket, és így az lehet a hit növekedésének egy állomása. A szenvedő embernek Isten nem ad mindenre magyarázatot, de felajánlja jelenlétét, amely kis fényt gyűjt a sötétségben. Így a hit a reménységhez kapcsolódik. Itt a pápa felhívást intéz hozzánk: **„Ne hagyjuk elrabolni a reménységet, ne engedjük, hogy megghiúsítsák közvetlen megoldásokkal és javaslatokkal, amelyek eltorlaszolják utunkat.”**

Ezen a napon írta még alá Ferenc pápa XXIII. János pápa és boldog II. János Pál pápa szentté avatásának dekrétumát is, amely alapján talán még ebben az évben lehetővé válik a két pápa szentté avatása, illetve kanonizálása. Mi indokolja, hogy a két pápát valószínűleg egy napon avatják szentté? Ebben az évben ünnepeljük a II. vatikáni zsinat év fordulóját, amelyet tulajdonképpen XXIII. János hívott össze, a „jó pápa”, ahogy már életében elnevezték. Ő volt az aki „kinyitotta” a Vatikán ablakait a világra. VI. Pál pápasága idején zárult le a zsinat. Joseph Ratzingernek, a későbbi XVI. Benedek pápának, mint a Hittani Kongregáció prefektusának jelentős szerepe volt a Katolikus Egyház Katekizmusának kidolgozásában, amelyet a zsinat célul tűzött ki. Neki köszönhetjük Egyházunknak az egész világon megjelenő egységes hittani alapelveinek kidolgozását, és megfogalmazásait. Ő volt, aki a HIT évét is meghirdetve, felhívta a figyelmet, hogy minden kereszténynek „erkölcsi” kötelessége hitének megismerése, különösen korunkban, amikor egyre nagyobb számban jelennek meg új „Krisztus hívők”, akik saját elgondolásuk alapján – a katolikus Egyháztól eltérően – hirdetik saját igazukat. Ismernünk és tudnunk kell hitünket, hogy továbbadhassuk másoknak is nemcsak cselekedeteinkkel, hanem szavainkkal is. Szemünk előtt kell tartani, hogy a hitet nemcsak magunknak kaptuk, hanem „világító” lángként kell továbbadni. *„Menjetek el az egész világra és hirdessétek az evangéliumot minden teremtménynek.”* (Mk 16,15) - adta feladatul Krisztus. Joseph Ratzinger, II. János Pál pápa tanácsadója is volt. II. János Pál pápa ezt a fontos feladatot valósította meg, és személyiségének varázsával, Isten Szent Lelkének segítségével el is indult a föld minden részére, hogy eleget tegyen Krisztus felhívásának.

Ferenc pápa pedig azt hirdeti számunkra, hogy Krisztus evangéliumát hirdetni hitelesen, csak „szegényen”, alázatosan lehet, ahogy Krisztus élt.

Ezért is választotta a Ferenc nevet, visszagondolva Assisi Szent Ferencre, aki igen radikálisan megélte mind a kettőt, a szegénységet, és a hit hirdetését, élve az evangéliumokat. Szeretett volna misszióba menni, de a Lélek nem engedte. Talán azért, hogy tudatosuljon bennünk, kései nemzedékeiben is, hogy a missziót először saját magunkon kell kezdeni, példánkkal világítani, azután szűk családi környezetünkben, szomszédunkban, templomunkban, városunkban, hazánkban folytatni. Ha így tekintünk vissza a pápák sorára, Isten terve és üzenete szépen kirajzolódik számunkra életünkben és munkásságunkban. A mi feladatunk, hogy engedelmességgel útmutatásainknak életünkben mindezt meg is valósítsuk.

(Vatikáni Rádió/Magyar Kurír cikkének felhasználásával összeállította Hammerné Kati)

Az egyház Isten temploma

Ferenc pápánk szerdai katekézise,

2013. június 26-án

Kedves Testvérek!

Ma szeretnék röviden szólni egy újabb képről, amely segít az Egyház misztériumának bemutatásában: a templomról (vö. Lumen gentium 6. p.) Mi jut eszünkbe a templom szó hallatára? Egy épületre, építményre gondolunk. Sokaknak eszébe juthat Izrael népének története az Ószövetségi Szentírásból. Jeruzsálemre gondolhatnak, Salamon nagy templomára, mely az Istennel való imádságos találkozás helye volt; a templomban volt a szövetség szekrénye, annak jele, hogy Isten jelen van népe körében; a szövetség szekrényében pedig ott őrizték a Törvény kőtábláit, a manát és Áron kivirágzott vesszejét annak jeléül, hogy Isten mindig jelen volt népe történetében, kísérte népét útjain és irányította lépéseit.

A templom erre a történetre emlékeztet; amikor mi templomba megyünk, nekünk is emlékeznünk kell erre a történetre, mindegyikünknek a saját történetére, hogy hogyan találkozott velem Jézus, hogyan járja velem Jézus az élet útját, hogyan szeret és hogyan áld meg. Nézzétek csak, aminek a régi templom előképe volt, az a Szentlélek erejéből az Egyházban valósul meg: az Egyház „Isten háza”, az ő jelenlétének helye, ahol megtalálhatjuk az Urat és találkozhatunk Vele; az Egyház az a templom, amelyben a Szentlélek lakik, aki élteni, vezet és támogatja az Egyházat.

Ferenc pápa

Ha azt kérdezzük, hogy hol találkozhatunk Istennel? Hol léphetünk közösségre Vele Krisztus által? Hol találhatjuk meg a Szentlélek világosságát, amely megvilágítja egész életünket? A válasz ez: Isten népében, önmagunk között, akik az Egyházat alkotjuk. Itt találkozunk Jézussal, a Szentlélekkel és az Atyával. A régi templomot emberkezek építették: „házat akartak építeni” Istennek, hogy népe körében való jelenlétének látható jele legyen. Isten Fiának megtestesülésével beteljesedett a prófécia, amelyet Nátán próféta mondott Dávid királynak (vö. 2Sám 7,1–29): nem a király fog – nem is mi fogunk – „házat építeni Istennek”, hanem maga Isten „épít házat magának”, hogy jöjjön és közöttünk lakozzék, ahogyan Szent János írja evangéliumában (vö. Jn 1,14). Krisztus az Atya élő temploma, és maga Krisztus építi a maga „lelki házát”, az Egyházat, nem materiális kövekből, hanem „élő kövekből”, amelyek mi vagyunk. Pál Apostol mondja az efezusi keresztényeknek: „Apostolokra és prófétákra alapozott épület vagytok, és a szegletkő maga Krisztus Jézus. Ő tartja össze az egész épületet, belőle nő ki az Úr szent temploma. Ti is benne épültök egybe a Lélek közreműködésével az Isten hajlékává.” (Ef 2,20–22).

Nagyon szép dolog ez! Mi vagyunk Isten épületének élő kövei, melyek szorosan kötődnek Krisztushoz, aki a szegletkő, és bennünket is összeköt egymással. Mit akar ez mondani? – Azt, hogy mi vagyunk a templom, mi vagyunk az élő Egyház, az élő templom, és amikor együtt vagyunk, jelen van a Szentlélek is, aki segít, hogy Egyházként növekedjünk. Nem vagyunk elszigetelten egyedül, hanem Isten népe vagyunk: ez az Egyház! És a Szentlélek az, aki a maga ajándékaival akarja a változatosságot. Ez nagyon fontos: mit tesz a Szentlélek közöttünk? Akarja a változatosságot, amely gazdagságot jelent az Egyházban, és egyesít mindent és mindenkit, hogy egy lelki templomot alkossunk, amelyben nem materiális áldozatokat ajánlunk fel, hanem önmagunkat, az életünket (vö. 1Pét 2,4–5). Az Egyház nem dolgok és érdekek szövevénye, hanem a Szentlélek temploma, az a templom, amelyben Isten tevékenykedik; az a templom, amelyben a keresztség ajándékából valamennyien élő kövek vagyunk. Ez pedig azt jelenti, hogy az Egyházban senki sem haszontalan. És ha valaki azt mondaná valakinek: „Menj haza, te haszontalan vagy!”, ez nem igaz, mert az Egyházban senki sem haszontalan, mindegyikünkre szükség van ennek a templomnak az építésénél! Senki sem másodlagos. Senki sem fontosabb a másinál az Egyházban, Isten szemében valamennyien egyenlőek vagyunk Mondhatná valaki közületek: „Figyeljen ide, Pápa Úr! Ön nem egyenlő velünk!” – De igen, egy vagyok közületek, valamennyien egyenlőek vagyunk, testvérek vagyunk! Senki sem névtelen: valamennyien alakítjuk és építjük az Egyházat.

Ez annak meggondolására is készítem, hogy ha a mi keresztyén életünk téglája hiányzik az épületből, valami hiányzik az Egyház szépségéből. Egyesek ezt mondják: „Én nem vállalom közösséget az Egyházzal!” – de akkor egy élet téglája hiányzik ebből a szép templomból.

Senki nem vonhatja ki magát, valamennyiünknek hoznunk kell az Egyházba az életünket, a szívünket, a szeretetünket, gondolkodásunkat, munkánkat: mindannyiunknak együtt. Szeretném tehát, ha feltennénk magunknak a kérdést: Hogyan éljük meg, hogy az Egyház vagyunk? Élő kövek vagyunk-e, vagy hogy úgy mondjuk fáradt, unatkozó, közömbös kövek vagyunk? Láttatok-e már, milyen szomorú látvány egy fáradt, életunt, közömbös keresztyén? Nem jó keresztyén az ilyen! A keresztyének élőknek kell lennie, örülnie kell annak, hogy keresztyén; meg kell élnie annak szépségét, hogy része lehet Isten népének, ami az Egyház. Kitárulunk-e a Szentlélek tevékenysége előtt, hogy aktív részesei legyünk közösségünknek, vagy bezárkózunk magunkba, mondván: „Nekem annyi dögöm van, nem az én feladatom”?

Adja meg az Úr mindegyiküknek kegyelmét és erejét, hogy szorosan kötődni tudjunk Krisztushoz, aki a mi életünknek és az egész Egyház életének is szegletköve, tartóoszlopa és támpillére. Imádkozzunk azért, hogy a Szentlelkétől éltetve mindig élő kövei legyünk az ő Egyházának.

Szent Ferenc atyánk tranzitusa

Halála pillanatának közeledtével magához hívatta a testvéreket, akik ott tartózkodtak. Halálával kapcsolatban vigasztaló szavakkal bátorította őket, és atyai szeretettel ösztönözte az Isten iránti szeretetre. Beszélt nekik a türelemről, a szegénységről és a Római Egyház iránti hűségről, de minden törvény fölé helyezte az Evangéliumot.

Miközben a testvérek ott ültek körülötte, kereszt alakjában föléjük emelte kezét, mert azt a jelet mindig nagyon szerette, és minden testvért, úgy a jelenlévőket, mint a távol lévőket megáldotta a Keresztrefeszített erejével és nevével.

Azonkívül hozzáfűzte: „Maradjatok állhatatosak, valamennyien fiaim, félelmet árasztva közeledik a megpróbáltatás és baj, boldogok azok, akik kitartanak abban, amit megkezdték. Sietek az Istenhez, akinek mindent kegyelmébe ajánlok.”

Miután az Istennek ez a nagyon kedves embere befejezte atyai intelmeit, megparancsolta, hogy hozzák oda az evangéliumos könyvet, és olvassák fel János evangéliumának azt a szakaszát, amely a következő szavakkal kezdődik: „Húsvét ünnepe előtt történt.” (Jn 13,1-17)

„Húsvét ünnepe előtt történt: Jézus tudta, hogy elérkezett az óra, amikor a világból vissza kell térnie az Atyához, mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette.

Vacsora közben történt, amikor a sátán már fölébresztette az áruló Júdásnak, Simon fiának szívében a gondolatot, hogy árulja el. Jézus tudta, hogy az Atya mindent a kezébe adott, s hogy Istentől jött és Istenhez tér vissza. Mégis fölkelt a vacsora mellől, levetette felsőruháját, fogott egy vászonkendőt, és maga elé kötötte. Aztán vizet öntött egy mosdótálba, majd hozzáfogott, hogy sorra megmossa, s a derekára kötött kendővel megtörölje tanítványainak a lábát. Amikor Simon Péterhez ért, az tiltakozott: „Uram, te akarod megmosni az én lábamat?!” Jézus így válaszolt: „Most még nem érted, amit teszek, de később majd megérted.” Péter tovább tiltakozott: „Az én lábamat ugyan meg nem mosod soha!” „Ha nem moslak meg – felelte Jézus –, nem lehetsz közösségben velem.”

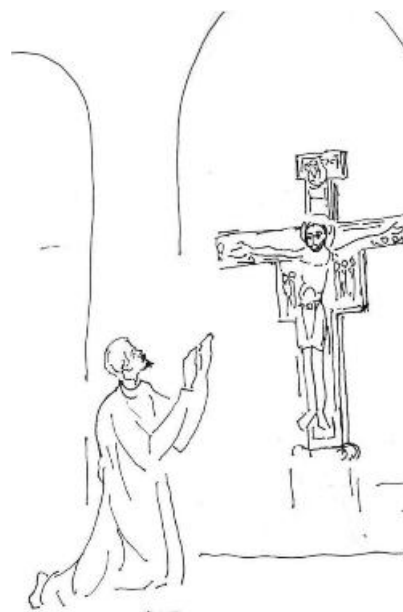
Akkor, Uram, ne csak a lábamat, hanem a fejemet és a kezemet is!” - mondta Simon Péter. De Jézus ezt felelte: „Aki megfürdött, annak csak a lábát kell megmosni, s akkor egészen tiszta lesz.

Ti tiszták vagytok, de nem mindnyájan.” Tudta, hogy ki árulja el, azért mondta: „Nem vagytok mindnyájan tiszták.” Amikor megmosta lábukat, fölvette felsőruháját, újra asztalhoz ült és így szólt hozzájuk: „Tudjátok, mit tettem veletek? Ti Mesternek és Úrnak hívtok, s jól teszitek, mert az vagyok. Ha tehát én, az Úr és Mester megmostam lábatokat, nektek is meg kell mosnotok egymás lábát.

Példát adtam, hogy amit én tettem, ti is tegyétek meg. Bizony mondom nektek: Nem nagyobb a szolgálta az uránál, sem a küldött annál, aki küldte. Ha ezt megértitek, s tetteitekben ehhez igazodtok, boldogok lesztek.”

Boldogságos Ferenc, amennyire tőle telt, a következő zsoltárt kezdte énekelni, melyet egészen a végéig elénekelt:

Szavammal az Úrhoz kiáltok,
szavammal az Úrhoz könyörgök,
Kiöntöm színe előtt az én siral/mamat,
és nyomorúságomat / előtte feltárom.
Mert megfogyatkozott bennem a /lélek,
pedig ismered az én/ösvényeimet.
Az úton, amelyen /járók,
tört rej/tének el nekem.
Jobbra tekintek és / nézek,
és nincs, ki megis/merjen engem.
Elveszett a menekvés / éntőlem,
és nincs, ki megkeresse / az én lelkemet.
Hozzád kiáltok, Uram,
s mondom: te vagy az én remény/ségem,
osztályrészem az / élők földjén.
Figyelmezz az én könyörgé/semre,
mert igen mega/láztak engem.
Szabadíts meg üldözőimtól,
mert elhatalma/sodtak rajtam.
Börtönéből szabadítsd ki / lelkem,
szent nevedet, Uram, / hadd dicsérjem.
Örömmel várnak az iga/zak már,
tudom hogy énrám / jutalom vár.
Velem együtt szentek mondják / ott fenn:
Dicsőség az Atyának és / Fiúnak
és / Szentlélek Istennek.
Miképpen kezdetben vala, most és / mindenkor
és mindörökkön-/ örökké, Amen.

Komáromi János:
Szent Ferenc imádkozik érettünk a San
Damiánói kereszt előtt

„Miután beteljesült benne minden misztérium, s miután lelke megszabadult a testtől és Isten szeretetének mélyébe hatolt, a boldogságos Ferenc elhunyt az Úrban.”

„Az ember életének végén lesznek cselekedetei nyilvánvalókká.” (Sir 11,29)

Szent Ferenc atyánk kérte, hogy utolsó órájában, fektessék a földre, és egy zsákszövettel letakarva (mert még a ruhát sem akarta birtokolni, ami rajta volt) – szokása szerint az ég felé emelte arcát és egész lelkével a közelgő dicsőség felé figyelt.

Komáromi J.:
Assisi Szent Ferenc prédikál
a madaraknak

A testvéreknek pedig ezt mondta: „Én megtettem, amit tennem kellett, amit nektek kell tennetek, arra tanítson meg benneteket Krisztus.”

A testvérek (fiai) könnyezve állták őt körül, és mély fájdalmukban csodát tapasztaltak meg. Ugyanis ott látták maguk előtt szentséges atyának Krisztus sebhelyeivel ékesített testét; keze fején és lábán nem is annyira a szegkek okozta lyukakat, mint inkább magukat a húsból képződött és a húsba belenőtt szegeket látták, melyek a vas sötétbarna színét mutatták, úgyszintén vérrel aláfutott jobb oldalát. Teste, mely előtt a természettől sötétbarna volt, most fehérségtől ragyogott, és mintegy elővételezte a boldog feltámadás jutalmát.

Tagjai nem merevedtek meg, mint a halottaknál szokás, hanem hajlékonyak és lágyak maradtak, mint gyermekkorban.

(Cel 2 CLXIII.fej)

...építsd újjá Egyházamat!”

Ferenc mindig a Biblia igéiben és az Evangélium szavaiban keresi Isten akaratát. Gyakran emlékezetből idézi őket, teljesen szabadon, sokszor már ő maga sem tudja megkülönböztetni, hogy az Evangéliumot idézi-e, vagy ő maga szól. Ismeri a zsoltárokat, és tudja, hogy amikor az Úr hív nem szabad késlekedni (95 Zsolt) „*Bár csak hallgatnátok ma a szavát: Ne keményítsétek meg szíveteket...*”

Isten arra hívott minket, hogy feltétel nélkül álljunk az Ő szolgálatába, és szabaduljunk meg mindattól, ami útját állja szeretetének. Ezért van, hogy Ferenc radikálisan a szegénység útját vállalja és rendjének is a „*legkisebb*” (minoritas) nevet adja. „*A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna*” (Lk 22,26). Visszautasítja az addig szokásos elvezéseket (apát, atya, magiszter, prior) és a szolgáló „*miniszter*” szót használja. Ez számára nem üres szólam, hanem komoly valóság volt, és az kell, hogy legyen nekünk kései utódoknak is. A lábmosás jelenete (Jn 13) mindig ott lebeg lelki szemei előtt, különösen, amikor a testvéri közösség életét szervezi meg. Vizsgáljuk meg testvéri közösségeink életét, s ebben a mi szerepünket. Valóban igyekszünk-e a legkisebbek lenni, valóban szolgálni akarjuk-e testvéreinket, vagy mi magunk akarunk uralkodni, saját gondolatainkat megvalósítani? Meg van-e bennünk az a krisztusi alázat, amely Ferencet jellemezte? Életre váltjuk-e az evangéliumokat, vagy csak olvasói és magyarázói maradunk? Ha meg akarjuk újítani Egyházunkat, már pedig erre kapott megbízást Ferenc, s általa mi is, ha követőinek valljuk magunkat: „...építsd újjá Egyházamat!...” Mi vagyunk az Egyház lelki kövei, a változást tehát először magunkon kell elkezdeni. Idézzük emlékezetünkbe Ferenc szavait, amelyben üzen nekünk: „...Mivel azonban testi betegségem és testi gyöngeségem miatt nem tudok minden embert személyesen felkeresni, elhatároztam, hogy jelen soraimmal és üzenetemmel hozom emlékezetetekbe a mi **Urunk Jézus Krisztusnak, az Atya Igéjének szavait és a Szentléleknek szavait, melyek lélek és élet.**”

Csak evilági szemléletmód nem elég, a látásnak egy mélyebb és magasabb fokára kell emelkednünk, hogy megérthessük az Eucharisziában a Szentlélek által jelenvaló Istent, és Fiát Jézus Krisztust. Ferenc gyakran idézi „A lélek az ami él, a test nem használ semmit” (Jn 6,63) Meg van róla győződve, hogy Isten Igéje, bárhol is hirdetik, akár a Szentírásban, akár saját leveleiben, vagy Regulájában az hatékonyan működik a Szentlélek által.

(Szász Zsombor OFM hasonló c. írása felhasználásával összeállította Hammerné Kati)

Evangelium elsőbbsége

Solum Evangelium, solum oratio!

Csak az Evangelium! Egyedül az evangelium! Egyedül az imádság!

Ferenc végrendeletében olvassuk a fenti kijelentést, amely az evangelium elsőbbségére utal a ferences életben. A végrendeleten kívül a Regulában is előfordul ez a kijelentés. Ferenc szeretné közvetlenül befogadni az evangeliumot és azt szeretné, ha Regulája is ezt a szellemet tükrözné. Saját maga is azt állítja a Reguláról, hogy „kevés és egyszerű szóval” foglalta írásba azt, amelyet „maga az Úr nyilatkoztatott ki neki”, mivel „senki sem mutatta meg neki, hogy mihez kezdjen”. Rendi hagyományunk úgy tartja, hogy az „ősregula” titokzatos módon elveszett. Nagyon valószínűnek tartják, hogy ez a szöveg pusztán néhány evangéliumi mondat gyűjteménye lehetett csupán. Éppen annyi, amely feltétlenül szükséges a közös élet számára. Ez az eredeti szöveg azután fokozatosan kibővült elmékedésekkel és intelmekkel, amelyeket a közös élet tapasztalata feltétlenül szükségesnek ítélt. Ezen kívül a közösség hirtelen fejlődése is nélkülözhetetlenné tett bizonyos rendelkezéseket.

Fontos azonban, hogy Ferenc számára a Regulának mindig az Evangeliummal való kapcsolatában van tekintélye. Természetes, hogy egy ilyen „egyszerű” regulának megvannak a maga hátrányai is, hiszen nem terjed ki az élet minden egyes apró területére és problémájára. A ferences életszabály nagy teret enged az egyéni szabadságnak (nem szabadosságnak). Ez a szabályzat nem írja elő részletesen a testvéreknek, hogy mit és hogyan tegyenek, ha jó ferencesek akarnak lenni. Feltételezi a szerző, hogy Őt ihlető Lélek dolgozik a testvérekben is, és megmutatja nekik, hogy mit kell tenniük. Azt hiszem, hogy valamilyen szinten természetes folyamat volt, hogy a számbéli növekedés magával hozott (főképpen a szervezettebb életformára vágyó testvérek között) egy igényt, a jogilag pontosabban körülhatárolt életformára. Az intézményesülés folyamata ez. Ezek a testvérek szeretnének bizonyos elemeket átvenni a már bevált, ősi szerzetesi regulákból. Írnak egy új regulatervezetet, amelyet aztán néhány – az eredeti szellemhez hűséges - testvér eljuttat Ferencez, aki akkoriban éppen Szíriában tartózkodik. Ferenc mélységesen felháborodva és talán csalódottan utasítja el Ágoston, Benedek vagy éppen Bernát reguláit, és prófétai tettel hozatja az Evangeliumot. Tekintete messzire lát, amikor óvja a testvéri közösséget a túlzott törvénykezéstől, intézményesítéstől és a struktúrák beláthatatlan erdejétől.

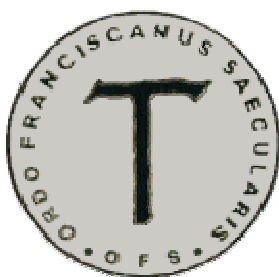
Természetesen ezek nem önmagukban rosszak, hiszen a Rend az Egyházban él, amely maga is Krisztus által létrehívott, konkrét intézmény, viszont veszélyeztetik magát az életet, ha túllépik a feltétlenül szükséges minimumot. A kisebb Testvérek Regulája még kibővített formájában is az Evangeliumot visszhangozza. Szerzetesi közösségünknek pedig örök feladata, hogy gyakorolja a megkülönböztetést: vajon jelenlegi intézményrendszerünk és struktúráink hátráltatják vagy növelik-e az evangeliumhoz való hűségünket?

Ferenc az evangeliumot mindenekelőtt megszólításként értelmezi. Egy Személy szól a másik személyhez. Írásaiból, főként imádságaiból úgy tűnik, hogy Ferencnek rendkívül mély vágy élt a szívében a tisztán kontemplatív (szemlélődő) élet után. Álljon itt egy részlet:

„Ne kívánjunk semmi mást, ne akarjunk semmi mást, ne örvendeztessen meg bennünket semmi más, mint a Teremtő, Megváltó, és Üdvözítő Isten...Semmi ne akadályozzon, semmi ne gátoljon, semmi ne zavarjon minket. Mindenütt, minden helyen, minden órában, minden időben, naponta és szüntelenül akarjuk az örök Istent szívünkben őrizni, szeretni, tisztelni, imádni dicsőíteni, áldani és magasztalni...” Ferenc az imádásban talál teljesen önmagára, ez az ő igazi otthona.

Egyszer egészen konkrétan felteszi a kérdést, hogy nem kellene-e neki és testvéreknek teljes mértékben a remete életformát választania. Tudjuk, hogy ez az eszme egész életében vonzotta őt.

Újra meg újra barlangokba, erdőkbe vagy éppen szigetekre vonul vissza, hogy ezeken a helyeken teljes mértékben az imádságnak éljen. Külön regulát ír azon testvérek számára, akik ezt az életformát szeretnék élni. A világ útjait járó testvéreknek is őrizniük kell az Isten utáni belső vágyat. Maga Ferenc, gyakori apostoli útjain is az Istennel bensőséges közösségben élt, és ezt köti a testvérek lelkére is:

„Bárhol vagyunk is, a cellánk mindig velünk van, hiszen test testvérünk a mi cellánk és a lélek a remete, aki azért tartózkodik benne, hogy imádkozzék és elmélkedjen. Ha tehát a lélek nem marad a cella nyugalmában és magányában, akkor a kézzel épített szerzetesi cella nem használ semmit.” Rendi szentjeink példája is azt mutatja, hogy azok, akik igazán értékes apostoli szolgálatot végeztek az emberek között, egyben mélységesen mély szeretetkapcsolatban éltek Istennel. Termékenységük elsősorban nem ügyességükön múlt, hanem azon, hogy milyen mértékben nyílottak meg Isten Lelkének.

(Anton Rotzetter OFMCp írása alapján összeállította: Szász Zsombor OFM)

Mária, Isten mosolya

Igaza volt Lisieux-i Szent Teréznek, kis virágodnak, amikor azt mondta, hogy az arc a lélek tükre. Ó, Szűz Mária, nem elég annyit mondani, hogy mosolyogsz, mert ennél sokkal többről van szó. Isten mosolya és a mennyország próféciája vagy nekünk, akik annyira megsebződünk a világ torz grimaszaitól. A bukás után te vagy a legszebb Istennek ajándékozott mosoly a teremtésben.

Arcod, tekinteted és főleg leírhatatlan mosolyod Jézussal való közösséged teljességét tükrözi a Szentlélekben! Miért nem írt Szent János a mosolyodról, arról a „tükrőről, amelyben Isten csodálatos művei a legmélyebben és a legtisztábban tükröződnek vissza?” Valószínűleg azért, hogy a Mester, a szeretetnek ezt a mézédés gyümölcsét a „végére”, ezekre az utolsó időkre tegye, amikor sokakban kihűl a szeretet (Mt 24,12)

Századunkban, amelyet nyomaszt a reménytelenség, lázadás, ateizmus, a hatalomvágy súlya, szükségünk van anyai közbenjárásodra Jézus előtt, hogy újra megtanuljunk hittel, reménnyel és szeretettel mosolyogni az életre. Életed elrejtett, egyszerű élet volt, mégis Isten a Te aláztat, egyszerű és szüzi életed választotta ki, hogy egy „új kezdet” valósuljon meg az emberiség történelmében. Veled érkezik el az idők „teljessége”, amikor az Ige benned vesz lakást, te leszel az számunkra.

Isten Izraelnek adott ígéretei Benned teljesülnek és válnak valóra. Angyal hirdeti, hogy Isten nem felejtette el ígéretét, hogy ez valóra válik abban a gyermekben, akit a Szentlélek által fogantál és „Országának nem lesz vége”, mondja Gábiel angyal. De ennek a másik országnak nem világi hatalomra kell épülnie, mint ahogy a zsidók elképzelték. Ennek az országnak az alapja csak a hit és a szeretet.

Egy olyan világban hangzik el (ma is), amikor úgy érezzük néha, hogy mintha még az Isten is elhagyta volna. Jézusnak az országában azonban Isten uralkodik, ebben az országban maga Isten hatol be ebbe a világba, a mi világunkba. Ez az Ígélet, ma újra és újra igaz és beteljesedik. Az ősszülők kudarca után a halál uralmát nyögi az egész világ, sötétség borul rá, Isten újra keresi a világba való belépés útját és bekopog Máriához. Szüksége van az emberi szabadságra, a szabadon kimondott igenre, hiszen szabadnak teremtette az embert, s nem válthatja meg az akaratára válaszoló szabad igen nélkül. Bizonyos mértékben függővé tette magát az embertől, hiszen hatalmát egy ember kikényszeríthetetlen igenje köti. Mária nem fél, hanem elgondolkozik és a hogyan módját keresi, hiszen férfit nem ismer. Egészen másképpen reagál, mint Zakariás, aki zavarba jön, félni kezd és hitetlenkedik. Így válik Mária az egyház képévé is, amely meggondolja Isten ígétjét, igyekszik annak egészét megérteni, a kapott ajándékot pedig megőrzi emlékezetében. „Istennél semmi sem lehetetlen” (Lk 1,37). Ekkor hangzik el Mária egyszerű igenje „Történjék velem szavaid szerint” (Lk 1,38). Ez a szabad és alázatos és egyben nagyvonalú engedelmisség pillanata, melyben engedelmissége által száll belé az Ige és válik benne termékennyé. A hírüladás szavait szemlélve felsejlik a szentháromságos Isten titka. az Atyaisten cselekszik, akik beteljesíti a jövendölést, Fiát adja nekünk a Szentlélek által.

Az atyák ebben az összefüggésben fejtették ki Isten bennünk való megszületésének gondolatát a hit és a keresztség által, amelyekben a Logosz, az Ige mindig újra eljön hozzánk, és Isten gyermekeivé tesz minket. János evangélista írja „azoknak, akik befogadták, hatalmat adott, hogy Isten gyermekei legyenek, azoknak, akik hisznek nevében, akik nem vérből, nem a testnek a vágyából s nem is a férfi akaratából, hanem Istentől születtek” (Jn 1,12) .

„Erre eltávozott tőle az angyal”(Lk 1,38) . Elmúlt az Isten hírnökével való találkozás nagyszerű órája, az egész élet fordulópontja. Mária egyedül marad azzal a megbízatással, amely tulajdonképpen minden emberi képességet meghalad. Nem állnak körülötte angyalok. Tovább kell mennie az úton, amely sok-sok sötétségen át vezet – kezdve azon, hogy várandósága miatt József megdöbben, egész addig a pillanatig, amelyben Jézust a nyilvánosság örültnek mondja majd (Mk 3,21; Jn 10,20), sőt végül egész a kereszt éjszakájáig.

Milyen gyakran gondolhatott vissza Mária arra az órára, amelyben Isten angyala megszólította „Örülj, kegyelemmel teljes!”. Hányszor gondolt vissza arra az vigasztalásra „Ne félj!”. Az angyal elmegy, a küldetés marad, s vele érik az Istennel való belső közelség, a közelségének belső látása és érintése. Ahogy Mária engedelmissége ajtót nyitott Istennek, az ő Igéjének, s az ő Lelke teremti benne a gyermeket, aki az új Ádám lesz, az új kezdet, aki teljesen átadja magát Isten akaratának. Így történik az új teremtés, a mi újjáteremtésünk is, amely a hit engedelmisségében születik meg. Isten a végtelen Szeretet, azonban a szeretetet meg is gyűlölközik, mert azt követeli, hogy önmagunkat meghaladva kilépünk magunkból, hogy képesek legyünk önmagunkat megtagadni. A szeretet nem romantikus, kellemes érzés. A megváltás ára a kereszt fájdalma. A fényről szóló prófécia és a kereszt ígéje összetartoznak. „A te lelketet tör járja át” (Lk 2,35). A hívő és imádkozó egyházzal együtt mi is megtudhatjuk, megtapasztalhatjuk mindezt.

A Fiúval szembeni ellentmondás az anyát érinti és szíven találja. A radikálissá fokozódó kereszt ellentmondása kardot jelent számára, amely lelkébe hasít. Máriától megtanulhatjuk a valódi részvétteljes szenvedést, a mások szenvedésének saját szenvedésként való elfogadását, minden érzélgősség nélkül. Keresztény hitünk felmutatja azt az Istent, aki együtt szenved az emberrel, s így minket is bevon az együtt szenvedésbe.

A Mater Dolorosa, az anya, akinek kard szúrta át a szívét, a keresztény hit alapérületének ősképe. Mária egész élete számunkra példa, megtanít minket a ráhagyatkozásra és nem a feladásra; a bizalommal teli éberségre, mely arra hajt bennünket, hogy minden nap egyre többet ismerjünk meg Isten terveiből; hogy ne legyen passzív a szívünk, hogy ne önmagunkba reménykedjünk, hanem minden reményünket Istenbe helyezzük, hogy az igazi remény Isten Országának elérése.

Megtanít bennünket a türelemre, kitartásra és arra, hogy egyedül a szeretet méltó a hithez. Az igaz szeretet nem a birtoklás vágya, nemcsak nyomorúságunkat kell felidézni, hanem Isten csodálatos műveit is, mert az Út könnyen megteheti azt, amit mi nehezen hiszünk el. Mária társul vesz minket

Istennel való saját kalandjának örvendetes, fájdalmas és dicsőséges titkaihoz.

Vele vagyunk ezekben a titkokban, mert Jézus pap, és Szűz Mária tökéletes közösségben van papi szeretetével. Mivel keresztségünk által papok, próféták és királyok vagyunk, nem segíthet-e sokat a rózsafüzér keresztségünk kegyelmének megélésében?

Mária mennybevételének dogmáját 1951-ben fogadták el, de ennek a hitigazsága már benne volt a legősibb keresztény hagyományokban is. Az anyagi test elfogadását is jelenti, amelyre az örökkévalóságban a megdicsőülés vár. Rendeltetése szerint az ember útja a mennybe, nem pedig a kárhozatba, a megsemmisülésbe vezet. Tehát az anyag és a test is megszentelt valóság. Mária mennybevételének eseménye ilyen értelemben a testnek, a Szentlélek templomának örömmünnepe is. Ha Máriáról beszélünk, mindig egy igazi nőről, egy igazi életről, egy igazi földi élet befejezéséről szólunk. Ezen a napon válik valóra az isteni ígélet, mely mindenkinek szól. Mert mint minden más Máriára vonatkozó igazság, ez sem kizárólag reá, hanem mindnyájunkra vonatkozik. „Hiszek a holtak föltámadásában és az örök életben” - valljuk hitvallásunkban. Valóban hiszek-e saját testem föltámadásában, egész valóm megdicsőülésében? Mária erre az első számú tanú, s a föld és az ég egybetartozásának biztosítéka, mennybevétele pedig minden földi létezés célját és beteljesülését hirdeti. Mária mennybevételének ünnepével tulajdonképpen lezárul az egyházi év liturgikus ciklusa, melyben egybefonódik az emberi lét és a megváltás titkának minden fontos eseménye.

(P. Étienne Richter: Mária, Isten mosolya és Joseph Ratzinger (XVI. Benedek): Jézus és a Názáreti Jézus c. könyvének felhasználásával összeállította: Hammerné Kati)

Szűzanyánk iránti áhítatáról; hogyan bízta oltalmára rendjét

Jézus anyját mondhatatlan szeretettel fonta körül, mivelhogy testvérünné szülte a fölséges Urat. Külön dicséretet költött tiszteletére, buzgón könyörgött hozzá, és olyan forró szeretettel adózott neki, amilyet és amennyit emberi nyelv ki sem tud fejezni.

A legörvendetesebb azonban az, hogy Rendje védőasszonyává rendelte a Szent Szüzet; az ő védőszárnyai alá helyezte, hogy ő gondoskodjék eltartásáról és megvédéséről egészen az idők végéig.

Ó, szegények szószólója! Teljesítsd bennünk védői tisztedet egészen az Atyától kitűzött idő végéig!

(Celanói Tamás Szent Ferenc második életrajzából CL. Fejezete 1980)

Isten Irgalmassága utolsó leheletünkör

(tanúságtétel)

A nagymamám kórházba került. Az orvosok megállapították, hogy rosszindulatú daganata van, és hónapokon át tartó szenvedést jósoltak neki. Bár a nagymamám mit sem tudott erről a diagnózisról készen állt a halálra, számos alkalommal „elgyakorolta”. Sokszor mindannyian, a kórházban vagy otthon vigyázzban álltunk, mert úgy érezte, hogy már eljött a pillanat és haldoklik. Amikor azonban Jézus Urunk eljött hozzá, amikor felvette a betegek kenetét, csodás és bámulatos módon minden visszatért a normális kerékvágásba. Ez így ment három-négy éven át.

Azon a napon, amikor valóban eltávozott az Úrhoz, semmi sem utalt arra, hogy ez lesz a másvilágra költözésének pillanata. Aznap orvoshoz készültem. Mint mindig, útközben az autóban imádkoztam. A rózsafüzért felajánlottam a nagymamámért is. Mit sem sejtve értem be a kórházba. Vártam a kivizsgálásra, s hogy ne vesztegessem az időt, elővettem egy könyvet a táskámból, és olvasni kezdtem. Miután elolvastam az első oldalt, hirtelen elment tőle a kedvem, mintha az olvasás nem lett volna helyénvaló abban a pillanatban, és ezek a szavak jöttek az ajkamra: „Jézusom, bízom Benned”. Arra gondoltam, hogy talán éppen most hal meg valaki a kórházban. Elimádkoztam az Isteni Irgalmasság olvasóját és egy tized rózsafüzért. Valamelyik beteg halálos félelmének gondolata villant át az agyamon. E lélek békéjéért imádkoztam, és akkor sorra kerültem, és bementem a rendelőbe. (...) Miután elmentem a kórházból, telefonhívást kaptam, hogy épp az imént, 15 órakor, a nagymamám eltávozott. Ezúttal ezt csendben tette, senkinek semmit sem szólt. (Valóban senkinek sem szólt? Meggyőződésem, hogy velem volt a kórházban, és arra kért, hogy imával kísérem ebben a mindenki számára legnehezebb pillanatban – a nagy magány pillanatában, ami azonban egyúttal gyönyörű találkozás is azzal, ami eddig láthatatlan volt.) Édesanyám karjai közt halt meg.

Tudom, sőt, biztos vagyok benne, hogy már az autóban és aztán a kórház folyosóján a nagymamám lelke kísért, és kérte, hogy imádkozzam érte. Hát nem csodálatos és irgalommal teljes az Isten, hogy épp akkor vette őt magához? A halál mindannyiunk számára nagy titok, de Jézus Urunk valamit felfedett belőle a misztikusok látomásaiban. Nekik köszönhetően jobban át tudjuk érezni az örökkévalóságba távozó ember helyzetét, és megérthetjük, hogy mennyire fontos ez a pillanat. Valahányszor eltávozik valaki ebből a világból, az arra buzdít minket, hogy gondolkozzunk el a saját halálunkról. Ki tudja, mikor jön el? Egyszer biztosan eljön, és jó, ha készen állunk rá, és mindennap úgy élünk, mintha éppen az lenne életünk utolsó napja. Jézus tanácsot adott, hogy miként tegyük ezt, és miként éljünk, hogy elérjük az örökkévalóságot: „Virrasszatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok sem a napot, sem az órát” (Mt 25,13).

(Szeressétek egymást c. katolikus magazin 8.sz.-ból)

A magazin előfizethető Orbán Csengénél E-mailen: < szerkesztoseg@szeressetekegy mast.org >
telefonon: 0036-30-986-3167.

**„A keresztény önazonossága a fény,
nem pedig a sötétség önazonossága.”**

Ferenc pápa homíliájában Szent Pálnak Jézus első tanítványaihoz intézett szavaiból indult ki: „Ti, testvérek, nem vagytok sötétségben, mindnyájan a világosság fiai vagytok” (vö. 1Tessz 5,1-6.9-11).

Komáromi J.: Döntés

„Ezt a fényt nem fogadta be szívesen a világ. De Jézus éppen azért jött, hogy megváltson bennünket a bűntől. Jézus fénye üdvözít, megment bennünket a sötétségtől. Ma egyébként azt hihetjük, hogy annyi tudományos felfedezés révén világosságban lehet részünk – mondta a pápa. – Mindent meg lehet ismerni tudományosan, és mindent meg lehet tudni a dolgok fényéről. De Jézus fénye másfolyen. Nem a tudatlanság fénye, nem! A tudás és a bölcsesség fénye, de más, mint a világ fénye. Az a fény, amit a világ kínál fel nekünk, mesterséges. Talán erős, erősebb, mint Jézusé, erős, mint a tűzijáték fénye, mint egy fénykép villanása. Jézus fénye azonban szelíd, nyugodt fény, a béke fénye, mint karácsony éjszakájának fénye: minden igény nélkül való. Olyan fény, amely békét kínál fel és békét ad, amely szívünkbe hatol. Igaz, hogy az ördög gyakran a fény angyalának ruháját ölti magára: szereti utánozni Jézust, jónak mutatja magát, nyugodtan szól hozzánk, mint ahogy Jézushoz beszélt a pusztaságban a böjt után. Ezért kell kérnünk az Urat: adja meg nekünk a tisztánlátás bölcsességét, hogy meg tudjuk különböztetni: mikor Jézus az, aki fényt ad nekünk, és mikor a sátán az, aki a fény angyalaként mutatkozik.”

„Hányan vannak, akik azt hiszik, hogy világosságban élnek, miközben sötétségben vannak, de nem veszik észre! Milyen az a fény, amit Jézus kínál fel nekünk? – tette fel a kérdést a pápa.

Jézus világosságát felismerhetjük, mert alázatos fény, amelyet nem kényszerít ránk. Szelíd fény, a szelídség adja meg erejét. Egyben olyan fény, amely felkínálja a keresztet. Ha benső fényünkben szelíd emberek vagyunk, meghalljuk szívünkben Jézus hangját, és félelem nélkül tekintünk a keresztre: az Jézus fénye. Ha azonban olyan fény világít meg bennünket, amely gögössé tesz, amely arra készlet, hogy lenézd a többieket, hogy megvesd őket, hogy beképzeltté válj, akkor az nem Jézus, hanem a fénybe öltözött angyalnak álcázott ördög fénye” – mondta Ferenc pápa.

„Soha nem találkozunk olyan Jézussal, aki nem alázatos, nem szelíd, aki nem maga a szeretet és a kereszt. Félelem nélkül kell követnünk Őt. Kövessük fényét, mert Jézus fénye olyan szép, és olyan jót tesz nekünk” – tette hozzá a Szentatya.

A csillagok nem csapnak zajt

(A gyermekek még elfogulatlanul, egyszerűen, őszintén hisznek. Mi felnőttek sokat tanulhatnánk tőlük. Talán akkor boldogabbak lehetnénk.)

Városunk központjában ma este tűzijátékot rendeznek. A téren sokan szoronganak egymás mellett, a színjáték kezdetére várva. A rendőrség lezárta az utakat és mellékútra tereli a forgalmat. Közvetlenül mellettem fiatalasszony áll, karján fiúgyermek.

– Miért nem megyünk már haza, anyu? Itt olyan sokan vannak. Haza akarok menni! - szól a kicsi.

– Egy perc, és valami gyönyörű kezdődik – nyugtatja meg az édesanyja. - Tűzijáték lesz. Sok-sok csillag fog lehullni az égből...

A folytatást nem lehet hallani, mert a rakéták éles ropogása hasít bele a levegőbe. Piros, kék és aranyszínű csillagok röpködnek az ég felé, hogy aztán ismét visszahulljanak a földre. A kisfiú édesanyja vállába fúrja a fejét. Fülét befogja, egész testében reszket.

– Milyen buta vagy – mondja az édesanyja. - Lehoztalak, hogy örömet szerezzek neked, te pedig megijedsz egy kis zajtól. Nem is nézel fel, csak kiabálsz..., nézd csak, most aranyeső hull a földre... A kicsi egy pillanatra fölemeli a fejét, hogy az égre nézzen, de ekkor ismét ropogni kezdenek a rakéták.

– Anyu, haza akarok menni, hallod, haza? - zokog fel kétségbeesetten.

– Maradj csendben, te kis buta! Most nem jutunk át a tömegen. Meg kell várnunk, amíg vége lesz. Vége a tűzijátéknak. A tömeg feloszlik. Most hogy csend van, a kisfiú fölemeli a fejét. Arca könnytől áztatott. Szemében ijedtség. Még most is reszket. Még nem gyúltak ki a közvilágítás fényei, sötét van. Lassan az égre emeli tekintetét. Ekkor felkiált:

– Mennyi csillag, anyu, nézd csak, mennyi!

Ujjongva próbálja megszámolni őket:

– Egy, kettő, három, öt, huszonöt, száz, tizenkilenc... A kisfiú ugyanis nincs több négy évesnél.

– Anyu, - szólal meg újra – anyu, most miért nem néz fel senki az égre?

Az édesanya magához öleli kisfiát. A hangja lágy és simogató.

– Hogy miért nem néznek fel most az emberek az égre? Azt hiszem, azért, mert ezek a **csillagok nem csapnak zajt.**

Isten sem csap zajt. Egészen halkán beszél hozzánk az események és találkozások nyelvén. Aki érti ezt a nyelvet, az tudja, hogy nincs egyedül: Valaki féltő szemmel kíséri minden útján.

(Elisabeth Seeger)

A Ferences Világi Rend Képzési levele.

Megjelenik kéthavonta.

“Ingyen kaptatok, ingyen adjátok.”

Kiadja a FVR Országos Tanácsa belső használatra.

1024 Budapest, Rómer Flóris u. 4.

Összeállította: Hammer Péterné Katalin fvr.